

✠ MACARIE
BISKOP AV DEN RUMÄNSK-ORTODOXA STIFTET I NORRA EVROPA

PÅSKHÄLSNING OCH HERDEBREV MED ANBUDNING AV VÅR HERRES UPPSTÅNDELSE

STÅENDE TILLSAMMANS MED GUDAFÖDERSKAN
UNDER KORSET, VANDRAR VI MOT
UPPSTÅNDELSENS SEGER!

STOCKHOLM, 2026

Ikoner: Ikonerna av Guds Moder, "Den självupppoffrande kärleken", och av Frälsaren, den store Översteprästen och den "Sanna Vinstocken", tillsammans med de heliga hierarkerna, målade av ikonmålaren Toma-Gabriel Chituc i nischerna i det heliga altaret i kapellet vid föräldrahemmet till Hans Nåd, biskop Macarie Drăgoi av Norra Europa, i Spermezeu, Bistrița-Năsăud län.

Teckningar: Ștefan Călția

Mina älskade,

Kristus är uppstånden!

Låt oss stå fasta med god tanke, såsom Guds Moder gjorde under korset, och låt oss inte tillåta att våra kampers mörker släcker ljuset i våra själar. Låt oss i stället med fasthet tro att efter varje långfredag kommer uppståndelsens seger, livet som besestrar döden.

Må vår Frälsares frid, den korsfäste och uppståndne Kristus, genom Gudaföderskans oavbrutna förbön och varma beskydd, trösta era hjärtan, stärka er i tro, hopp och kärlek, och skänka er sann frid och helig glädje alla era livsdagar.

Er tjänare, broder, pilgrim och vän,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

† **MACARIE,**

**genom Guds nåd och försyn,
biskop av den rumänsk-ortodoxa
stiftet i Norra Europa,**

**till de älskade prästerna och diakonerna, medtjänare
vid det heliga altaret, till munkarna och nunnorna och
till hela det troende folket: nåd, frid och glädje från
den korsfäste och uppståndne Kristus, och från mig en
faderlig välsignelse och broderlig omfamning,
med påskhälsningen:**

KRISTUS ÄR UPPSTÅNDEN!

Mina älskade,

”Han är inte här; ty han har uppstått, såsom han har sagt” (Matteus 28:6).

Med dessa ljusfyllda ord ställer Kyrkan oss idag inför den tomma graven, inte för att iaktta en frånvaro, utan för att försäkras om närvaron av Livet som har övervunnit döden, om hoppet som har krossat förtvivlan, om ljuset som har skingrat mörkret. I detta uppståndelsens mysterium kan vi inte glömma Guds Moders närvaro, hon som stod vid korset i det mest fruktansvärda ögonblicket i världshistorien och inte vacklade.

På Golgata kunde Guds Moder inte ha uthärdat en sådan smärta om hon inte hade hållit fast vid trons goda tanke: att det som skedde inte var slutet, utan början på segern. I sitt hjärtas djup visste hon att hennes Son skulle uppstå; därför föll hon inte samman eller sjönk inte ned i förtvivlan. Den goda tanken var hennes stöd i detta fruktansvärda lidande. Innerst inne, på Golgata, led hon med Honom, korsfästes med Honom och dog med Honom, för att också uppstå.

Mitt i sin sorg bevarade Guds Moder hoppet om uppståndelsen levande, inte som enbart tröst, utan som en djup och orubblig visshet, gömd inom henne, som upplyste hennes själ även när allt tycktes uppslukas av mörker. Därför var hon inte bara ett vittne till uppståndelsen, utan en som i sin själ uppstod tillsammans med sin Son, eftersom hon inte tvivlade, inte stapplade, och inte lät sin sorg släcka sin tro, även om, såsom den rättfärdige Simeon hade förutsagt, ett svärd genomborrade hennes själ (jfr Luk 2:35).

Därför, bröder och systrar, när vi går igenom svårigheter, låt oss samla oss från våra splittrade tankar, föra ljus till sinne och hjärta, och låt oss hålla fast vid den goda tanken, även när allt omkring oss känns tungt och utan utväg. Låt oss inte tillåta mörkret att få grepp om vår själ, varken rädsla, nedstämdhet, förtvivlan eller dömande, utan låt oss medvetet välja ljus, hopp och tillit till Gud, och alltid minnas att inget lidande är utan mening och inget kors är utan uppståndelse. Ty efter varje långfredag kommer påskan; efter stormen stiger solen; och efter tårar fylls vi med evig glädje.

Mina älskade,

Vi lever verkligen i oroliga tider, när oro, dömande, misstro och rädsla försöker tränga in i våra hjärtan. Men den verkliga kampen är inte utanför oss, utan inom oss, på det själsliga sinnets nivå. Som den helige Johannes Klimakos lär, räcker det inte att driva bort det onda; vi är kallade att ersätta det med det goda: dömande med bön för vår nästa, vrede med mildhet och misstänksamhet med ett rent och kärleksfullt sinnelag.

Den helige Paisios av Athos lägger stor vikt vid den ”goda tanken” (*kalos logismos*), som för med sig Guds nåd. Hela vårt andliga liv byggs upp – eller raseras – beroende på hur vi väljer att se på saker och ting. Samma situation kan ses på två sätt: ett mörkt och förvridet, som oroar själen; och ett ljust och rent, som skänker frid och glädje. Den andliga människan väntar inte på bevis för att göra det goda, utan väljer godheten från början, som ett uttryck för tillit till Gud och kärlek till nästan.

I vardagslivet levs denna goda tanke ut på enkla men avgörande sätt: om någon inte hälsar på dig, säg inte ”han ignorerade mig”, utan ”han måste vara trött eller bekymrad”; om någon talar hårt, säg inte ”han förolämpade mig”, utan ”den stackaren går igenom en svår tid”; om någon är sen, döm honom inte som slarvig, utan tänk ”kanske något brådiskande inträffade”; om någon inte svarar på ditt meddelande, tänk inte ”han bryr sig inte”, utan ”han måste vara överväldigad”; om någon undviker dig, säg ”han bär kanske också på en börda”; om någon lyckas där du inte gör det, ge inte efter för avund, utan säg ”Ära vare Gud, som har hjälpt honom – och kommer att hjälpa mig också!”; och om du ser ett fel hos någon annan, tack det med förståelse och säg ”jag kunde ha gjort detsamma.”

I familjen, om någon nära dig inte förstår dig, säg inte "han älskar mig inte", utan "han vet inte hur han ska visa det." Om ett barn gör ett misstag, rätta honom med hänsyn till hans svaghet och ålder. På arbetet, om någon inte håller med dig, anta inte genast att han är emot dig, utan att han kanske helt enkelt ser saker annorlunda.

Och i varje svår situation, välj att be: "Herre, hjälp mig att se och göra allt i ljuset av Ditt ansikte, i mildheten av Ditt hjärta och i ödmjukheten av Ditt sinne; så att jag inte dömer, inte fördömer och inte blir upprörd, utan tar emot allt med frid, tillit och kärlek."

Genom att odla den goda tanken på detta sätt undviker människan inte bara dömandets synd, utan fylls med nåd, ty hon renar hjärtats öga och börjar se världen med barmhärtighet och kärlek, såsom Gud ser den. På detta sätt verkar den andliga människan inte bara för sin egen frälsning, utan också för sin nästas!

Käre broder, kära syster,

Avslutningsvis vill jag dela med er ett levande och uppmuntrande vittnesbörd från livet hos äldsten Efraim av Arizona, en andlig fader som jag genom Guds nåd fick möta under hans livstid och av vilken jag mottog vägledning. Han bad innerligt och var djupt bekymrad över den moderna människans frälsning. Herren Jesus Kristus själv visade sig för honom och uppmanade honom att vägleda människor till att göra andliga framsteg genom fyra steg:

1. Livet i Kyrkan.

Att vara en levande medlem av Kyrkan, inte bara till namnet, utan i hela vårt sätt att leva: att delta i den gudomliga liturgin, att bikta oss, att ta emot den heliga kommunionen och att forma våra liv med hjälp av Kyrkans gudstjänstliv. I Kyrkan tar vi nämligen emot liv, ljus och styrka.

2. Jesusbönen.

”Herre Jesus Kristus, Guds Son, förbarma Dig över mig.” Denna bön, som ständigt upprepas, renar sinnet och bringar frid till hjärtat genom Guds närvaro i vårt liv. Den drar nåden in i själens djup och skänker frid där det råder oro. Och när vi, med ödmjukhet och uthållighet, håller i bönerepet och uttalar denna bön vid varje knut – varje knut är ett steg mot Gud, ett levande rop, en knackning på den gudomliga barmhärtighetens dörr – blir bönerepet ett andligt vapen. Varje knut blir som en kula med vilken vi driver bort våra frälsnings fiender, övervinner onda tankar och stärker oss i den osynliga kampen under skyddet av Guds nåd.

3. Ett levande band till Guds Moder.

Den Allraheligaste *Theotokos* är inte långt borta, hon är alltid nära. Hon är snabb att hjälpa, en beskyddare och full av medkänsla. Hon lär oss att stå vid korset utan förtvivlan och att dö bort från synden för att kunna uppstå till evigt liv. Hon sörjer när vi inte ber om hennes hjälp, inte för att hon behöver bli återopad, utan för att vi går miste om den tröst och det stöd som hon erbjuder med så stor kärlek. Därför har Kyrkan gett oss otaliga böner till henne, av vilka många, genom Guds nåd, har samlats i Norra Europas stifts bönbok. Men utöver dem alla förblir den enklaste och mest tillgängliga: ”Allraheligaste Gudaföderska, förbarma Dig över mig!”, uttalad med tro, ödmjukhet och barnslig tillit.

4. Odlandet av den goda tanken.

Detta är själens ständiga arbete: att söka ljuset i stället för mörkret och att möta och ta emot andra med kärlek, utan misstänksamhet, och se det goda även där det tycks dolt.

Därför, låt oss inte vara rädda för dessa tider. Som eremiten Proclu Nicău sade: ”Det är inte tiderna som är svåra, utan människornas synder.” Låt oss be att krigen må upphöra och att friden från ovan må utgjutas över världen och över våra själar.

Låt oss inte övervinnas av mörkret och inte tappa modet. Om Guds Moder kunde stå under korset, då kommer också vi att kunna stå under korset, med tålamod och tro, övervinnande och uppstående tillsammans med Kristus.

Låt oss sätta den goda tanken som ett ljus som brinner i våra hjärtan. Låt oss öka vår bön, som är själens livsande. Låt oss förbli i Kyrkans skepp, ty vågorna utanför är stora och hotfulla. Låt oss ställa oss under Gudaföderskans milda och beskyddande slöja, hon som står vid rodret tillsammans med sin Son och leder oss med mildhet och kärlek mot frälsningens lugna hamn, där det inte finns någon storm, ingen rädsla, utan endast frid, glädje och uppståndelsens oändliga ljus.

Kristus är uppstånden! Han är sannerligen uppstånden!

**Er medtjänare, fader, broder och pilgrim,
en som önskar er allt gott och ber innerligt till Herren,**

† Biskop Macarie

*Givet vid biskopsresidenset i Stockholm, Konungariket Sverige,
på Herrens uppståndelses högtid, frälsningsåret 2026.*

Hans Nåd biskop Macarie Drăgoi av Norra Europa döper den unge inuiten Qillaq onsdagen den 18 mars 2026 i Qaqortoq, Grönland. Vid dopet fick han namnet Cleopa, efter den helige Cleopa av Sihästria.

Bröder och systrar i Kristus,

Från Grönlands frusna land stiger ett levande vittnesbörd: här, där det tycks finnas endast kyla och ödslighet, värmer Guds nåd hjärtan och låter evangeliet slå rot och bära frukt, även där det mänskliga ögat endast ser is, isolering och ensamhet.

Även i den bittra kylan och stora avlägsenheten fann jag tro, en verklig hunger och törst efter Gud och en djup andlig enhet som går bortom alla avstånd, en inre värme som endast Frälsaren kan ge. Liksom solen oväntat lyste över dessa arktiska trakter i det ögonblick då jag firade den gudomliga liturgin, så bringar Kristus, rättfärdighetens Sol, ljus och värme till livet hos dem som söker Honom.

Även här i Grönland, bland glaciärerna, har tron börjat slå rot, till exempel i hjärtat hos den unge grönländaren Cleopa Qillaq (som jag döpte i havets isiga vatten), och i hjärtat hos de inuiter som har tagit emot evangeliet med en verklig längtan efter ljus.

Därför uppmanar jag er: låt oss mjuka upp våra hjärtans hårdhet och låta Guds kärlek mjuka upp våra förhårdade hjärtan och tända i oss den sanna trons eld!

† Biskop Macarie av Norra Europa, från Grönland, 21 mars 2026